

КРАПЛЯ САМОТНОСТІ

Поліна, якось блукаючи по одному з Миколаївських парків, утомившись, недбало змела рукавом жовто-червоне кленове листя, присіла на одну з лавок. Її щойно, на очах у пані Осені, покинула кохана людина. У маленькій голівці з зачіскою блондинки крутилися різноманітні думки про те, хто винен у розлуці. Звичайно ж, хто буде звинувачувати себе у невдачах? Стовідсотково винен Кирило – думала вона. Майже зі сльозами на очах і з цією думкою, Поля почала нишпорити по своїх кишнях, і, не знайшовши того, чого шукала, дісталася перейшла до сумочки. Серед помад, брасматиків, тіней та інших дрібничок намацала пачку імпорتنих цигарок та запальничку. З сигаретою «легше» думається! За хвилю відчула на собі чийсь погляд. На сусідній лавці, майже навпроти, сидів старий чоловік, ну, одним словом – дід, а поряд з ним на невеликому шкіряному повідку – «дамська» собачка. Дівчина намагалася не дивитись у його бік, але цього у неї анітрохи не виходило. Дідусь дивився на неї так, ніби впізнав у ній свою далеку родичку чи онучку, але Поліні було якось байдуже.

Старий підійшов ближче, і, спитавши дозволу, присів поруч.

– Що ж це ви така молода і курите?

– Так вийшло... Такий час настав, що жінки стали більше курити, ніж чоловіки.

– Ви працюєте чи ще вчитеся?

- Ще вчуся.
- А хлопець у Вас є?
- Вже немає...
- Вас може хто образив?
- Він же й образив! Ну..., колишній...
- Зрозуміло... А хочете, я можу Вас втішити...

Підемо до мене додому, вип'ємо шампанського, попаримося у ванній... Я сотню дам!

Дівчина різко встала з дерев'яної лави.

– Я що, на повію схожа? Пішов геть, дід смердючий! – Розвернувшись пішла.

На очі дівчини наверталися сльози. Вона вирішила не йти на заняття до училища. Ну куди з таким настроєм!

Проходячи повз одну знайому забігайлівку, куди раніше приходила з Кирилом, вирішила зайти, випити кави, заспокоїтися. Зі словами «каву без цукру та попільничку, будь ласка!», присіла за сірий столик у кутку невеликої кімнатки. Тут вона вже могла і відкрито розплакатися, пошморгати носом, і не стежити за тушшю, що розтеклася на очах. Сльози текли самі по собі, варто було лише на мить згадати коханого. Звичайно ж, ще образливіше через цього старигана.

Студентка нагнувши голову, рюмсала і розглядала свій манікюр. Десь у думках промайнула ідея зробити корекцію, а це означає, що не все втрачено. Значить, є ще надія, що до неї повернеться коханий Кирюша, або, якщо вже на те пішло, що вона знайде собі кращого хлопця. Хлопця, який кохатиме її по-справжньому. «Я

хочу, щоб він був кращим за всіх! Хіба я цього не гідна?» – часто говорила вона і собі, і своїм подругам.

Сльози повільно капали на дерев'яний стіл. Бувало, потрапляли навіть у попільничку, але це не важливий факт, на який слід звертати увагу.

До столика, де сиділа Поліна, наблизився бармен. З підносу, який він невпевнено тримав у лівій руці, поклав на стіл два келихи та пляшку шампанського.

– Я це не замовляла!

– Це за рахунок закладу.

– А навіщо два келихи? Ви мене з кимось переплутали!

Ззаду несподівано підійшов якийсь чоловік років тридцяти п'яти і звернувся до офіціанта: «Дякую! Ви – вільні!». Офіціант – молодий хлопчина років дев'ятнадцяти, був радий допомогти босові. Почувши слова подяки у свій бік, він одразу, посміхаючись, пішов до барної стійки.

– Другий келих для мене! Я вам не заважатиму, якщо присяду поруч? – промовив чоловік, і, побачивши кивок «ні», присів поруч.

– Звичайно, ні! – не підіймаючи голови, пробурмотіла дівчина, боявшись показати свої заплакані і чорні від косметики очі.

– Вадим...

– Що? – вона, звісно, почула, що він сказав, але ставити питання у неї вже було звичкою.

– Мене звуть Вадимом.

– А-а-а... Мене – Поліна.

– Приємно познайомитися.

– Навзаєм...

За кілька годин розмови, цей симпатичний на вигляд і джентльмен по суті чоловік, встиг увійти в довіру дівчинки. А вона, у свою чергу, вже не боялася його, і, ніби, вже близькій людині, виклала все про своє життя, як партизан начальнику. Полінина обережність і недовіра до чоловічої статі кудись на мить зникли. Людина все-таки старша, розумніша... За цей невеликий час вона дізналася багато про чоловіка і, тепер, вважала його своїм другом, «службою довіри №1».

– Ну, все, мені час! Біжу.

– А...

– Дякую за шампанське та компанію! До побачення!

– А тобі куди? – майже перебивши Поліну, запитав Вадим.

– Додому.

– А де твій будинок, далеко їхати?

– Далеко.

– Я тебе підвезу. Відмовки не приймаються!

– Ні, я вже якимось сама... Тимпаче, ти вже випив шампанського!

– Та чого ти? Ти ж сама бачиш, що я нормальний. Мені нічого не треба... Просто, хочеться зробити тобі приємне – підвести... А за кермом буде мій водій, який весь цей час чекає в машині.

«Добре, що хоч водій є! При ньому він до мене точно приставати не буде» – подумала Поліна, і, погодившись, попрямувала з Вадимом до чорного BMW. Він їй не збрехав. У нього дійсно був власний водій, тому, з ввічливості, він сів поруч з Поліною

ззаду. Їхати довелося довго, близько години. На дорозі були невеликі затори. Після слів студентки «на право, біля під'їзду із зеленими броньованими дверима», автомобіль зупинився. Дівчина, подякувавши, відчинила двері. Раптом чоловік, обійнявши, схопив її за плече і поліз цілуватися.

– Гей, ти чого?

– Нічого... Ми ж тепер друзі?

– Друзі – дружать, а не...

– Хочеш, я тебе щодня підвозитиму? Хочеш, у тебе буде все, що попросиш: і квартира, і машина, і гроші.

– Та не потрібні мені твої гроші! Ти такий самий, як усі – сволота. Ні, ти – остання сволота! Я таких ще не зустрічала. Думаєш, у тебе є гроші, отже, ти – Бог? Ти помиляєшся!

Вирвавшись з його сильних рук, вона вийшла з машини і з нечуваним гуркотом зачинила двері.

Зі сльозами на очах піднялася на свій п'ятий поверх і відразу покрокувала до своєї кімнати. Батьків не було вдома – на роботі. Тим краще! Лежачи на дивані Поліна ревіла на всю квартиру. У її думках пропливали епізоди сьогодення. Прикро... «Я ж не шматок м'яса, який хто захотів, той і з'їв! Я кохання хочу... чистого та щирого. Чи, може, я така дурепа?» – з подібними словами вона плакала близько години. Важко опинитися в такій ситуації... Поліна так втомилася за цілий день, що ридуючи у подушку – заснула. А, прокинувшись уранці, як ні в чому не бувало, прийняла прохолодний душ, випила філіжанку кави з бутербродом і вирушила до училища.